

Sygn. akt II Ka 106/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Magdalena Dąbrowska**

Protokolant **Katarzyna Bojnicka**

po rozpoznaniu w dniu 06 maja 2014 r.

sprawy **J. Ł.**

oskarżonego z art. 91 § 4 k.k.s. w zb. z art. 65 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s

z powodu apelacji obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 5 grudnia 2013r. w sprawie II W 401/12

orzeka:

I. zaskarżony wyrok zmienia odnośnie zarzucanego oskarżonemu J. Ł. czynu w pkt. II w ten sposób, że ustala, iż oskarżony przechowywał nie więcej niż 10 litrów wyrobów alkoholowych, w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

II. zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata M. G. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) brutto z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu

III. zwalania oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie w tym opłaty za II instancję i przejmuje je na rachunek Skarbu Państwa;

Sygn. akt IIKa 106/14

UZASADNIENIE

J. Ł. został oskarżony o to że:

I. w dniu 6 lipca 2011 roku na posesji w pomieszczeniach mieszkalnych w miejscowości D.(...) gmina K. przechowywał towar akcyzowy pochodzenia pozawspólnotowego w postaci 22 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 86 § 4 k.k.s. w zb. z art. 63 § 7 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 k.k.s. , gdzie uszczuplone cło wynosiło 10,00 złotych, uszczuplony podatek akcyzowy wyniósł 255, 00 złotych oraz uszczuplony podatek od towarów i usług wyniósł 65 złotych

to jest o czyn z art. 91 § 4 k.k.s. w zb. z art. 65 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7

§ 1 k.k.s

II. w dniu 14 czerwca 2011 roku w miejscowości D. (...), gmina K. przechowywał towar akcyzowy pochodzenia pozawspólnotowego w postaci 24 paczek papierosów różnych marek oraz nie mniej niż 10 litrów wyrobów

alkoholowych bez polskich znaków akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 86 § 4 k.k.s w zb. z art. 63 § 7 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s , gdzie uszczuplone cło wynosiło 12,00 złotych, uszczuplony podatek akcyzowy wyniósł 544,00 złotych oraz uszczuplony podatek od towarów i usług wyniósł 162 złote tj o czyn z art. 91 § 4 k.k.s w zb. z art. 65 § 4 k.k.s w zw. z art. 7 § 1 k.k.s

Sąd Rejonowy w Przasnyszu wyrokiem z dnia 5 grudnia 2013r. w sprawie II W 401/12:

1. uznał J. Ł. za winnego popełnienia obu zarzucanych mu wykroczeń skarbowych, opisanych w pkt. I i II wypełniających dyspozycje art. 91 § 4 k.k.s. w zb. z art. 65 § 4 k.k.s w zw. z art. 7 § 1 k.k.s i za ich popełnienie, na podstawie art. 50 § 1 k.k.s wymierzył mu łącznie karę grzywny w kwocie 300 złotych
2. na podstawie art. 49 § 3 k.k.s orzekł przepadek przedmiotów w postaci 46 paczek papierosów różnych marek oraz 0,026 litra wyrobów alkoholowych bez polskich znaków akcyzy, przechowywanych w magazynie Izby Celnej w W. za pokwitowaniem, zarządzając jednocześnie ich zniszczenie przy czym na podstawie art. 31 § 7 k.k.s. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów ich zniszczenia
3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i przejął je na rachunek Skarbu Państwa
4. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. G. kwotę 265, 70 złotych tytułem kosztów obrony z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego J. Ł., skarżąc wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 438 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania tj. naruszenie art. 4 k.p.k. , art. 5 §2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. oraz art. 34 k.p.w. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów przeprowadzonych w sprawie niniejszej, czynieniu ustaleń faktycznych na podstawie wyselekcjonowanego materiału dowodowego, co pozostaje w sprzeczności z obowiązkiem uwzględnienia całokształtu dowodów zgromadzonych w sprawie poprzez pozbawienie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, niezgodną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonych dowodów, akcentującą wbrew zasadzie obiektywizmu okoliczności niekorzystne dla obwinionego i oparte na domniemaniach tj. przyjęciu iż obwiniony przechowywał nie mniej niż 10 litrów wyrobów alkoholowych, podczas gdy zabezpieczono zaledwie 0,026 litra, bagatelizowanie bądź całkowicie pomijanie okoliczności, które przemawiały na korzyść oskarżonego – Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom J. Ł. , nie uwzględnił również opinii sądowno – psychiatrycznej wskazującej, iż poczytalność obwinionego jest w nieznacznym stopniu ograniczona co niewątpliwie uzasadnia nielogiczne (zdaniem Sądu) zachowania oskarżonego, jak również Sąd zbagatelizował nieścisłości w zeznaniach świadków G. T. oraz M. J., jak również nie wyjaśnił wątpliwości dlaczego jedna z zabezpieczonych paczek papierosów była otwarta i liczyła zaledwie 15 sztuk, skoro obwiniony nie palił papierosów, z uwagi chociażby na leczenie pulmonologiczne, co miało istotny wpływ na uznanie obwinionego za winnego zarzucanych mu czynów.
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uznania obwinionego J. Ł. za winnego zarzucanych mu czynów podczas gdy prawidłowo poczynione ustalenia prowadzą do wniosków odmiennych, Sąd powielił błąd logiczny za oskarżycielem publicznym w przedmiocie przechowywanej przez obwinionego ilości wyrobów alkoholowych bez polskich znaków akcyzy ustalonych na nie mniej niż 10 litrów, podczas gdy zabezpieczono dwie bańki o pojemności 5 litrów, a w nich ciecz w łącznej ilości 0,026 litra, nadto Sąd niewłaściwie także przyjął, iż zabezpieczona ilość 46 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzy należy do obwinionego, podczas gdy jedna z paczek była otwarta, co świadczy o tym iż właścicielem przedmiotowych wyrobów była osoba paląca, a obwiniony nie pali papierosów, natomiast nałogowym palaczem był ojciec obwinionego, który miał swobodny dostęp do pomieszczeń, w który znaleziono przedmiotowe papierosy.

Ponadto z daleko posuniętej ostrożności obrończej wyrokowi temu zarzucił:

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary tj kary łącznej grzywny w wysokości 300 złotych podczas gdy obwiniony żyje na skraj ubóstwa, jest osobą schorowaną tj. w trakcie leczenia pulmonologicznego i psychiatrycznego, żyje z prac dorywczych, za które otrzymuje niewielkie kwoty, więc w tych okolicznościach orzeczona kara jest nader surowa dla obwinionego

Na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. wniósł o :

- a) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie J. Ł. ewentualnie :
- b) inne ukształtowanie orzeczonej wobec J. Ł. kary i orzeczenie grzywny w dolnych najniższych granicach ustawowego zagrożenia ewentualnie:
- c) uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Złożona przez obrońcę oskarżonego apelacja była o tyle zasadna, że skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku, ale jedynie w zakresie ustaleń ilości ujawnionych wyrobów alkoholowych. W pozostałym zakresie zarzuty stawiane w apelacji są bezzasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Obrońca oskarżonego J. Ł. słusznie podniósł zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w związku z dokonanymi ustaleniami przez Sąd odnośnie ilości przechowywanych wyrobów alkoholowych. Faktycznie materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw aby twierdzić, iż wyrobów alkoholowych było nie mniej niż 10 litrów, a więc bez oznaczenia górnej jego ilości. Podkreślić należy, iż alkohol był przetrzymywany w dwóch bańkach o pojemności 5 litrów każda, nie mogło więc być go więcej niż 10 litrów. Jednak sam fakt, iż J. Ł. przechowywał wyroby alkoholowe bez znaków akcyzy jest już jednoznaczny. Wynik badania pozostałości alkoholu z obydwu banierek wskazuje jasno na ten fakt. Z całą pewnością również wyrobów alkoholowych w bańkach nie było tylko tyle ile udało się ujawnić, a więc 0,026 litra. Obrona zupełnie zapomina, że oskarżony wylewał z bańki alkohol do zlewu, czynił tak w obecności policjantów, a ich zeznania w tym zakresie są jasne, korespondują ze sobą i nie budzą żadnych wątpliwości.

W pozostałym zakresie ocena dowodów zaprezentowana przez Sąd Rejonowy uwzględnia wzajemne odniesienia poszczególnych dowodów, respektuje dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., biorąc pod uwagę wskazania wiedzy i reguły logicznego rozumowania oraz zasady doświadczenia życiowego. Ocena dokonana przez Sąd Rejonowy, nie wykracza poza swobodną ocenę dowodów, o której mowa w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. i pozostaje pod ochroną tego przepisu. Kontrola instancyjna nie wykazała, aby Sąd I instancji przekroczył granice swobody w kierunku oceny dowolnej.

Obrońca oskarżonego dopatruje się naruszenia art. 7 k.p.k. w tym, iż Sąd odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego. W tym zakresie apelacja stanowi tylko i wyłącznie polemikę z ustaleniami Sadu. Sąd wskazał dlaczego odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego. Wyjaśnień oskarżonego nie potwierdza żaden dowód, a podkreślić należy, iż opierały się na tym, że papierosy miał podrzucić ktoś z domowników. Później oskarżony twierdził, że należały do jego 83 letniego ojca. Podczas gdy o tym, że papierosy miały należeć do ojca oskarżony nie wspominał policjantom podczas przeszukania. Oskarżony sam wskazywał pomieszczenia, które pozostają w jego użytkowaniu i w tych pomieszczeniach ujawniono papierosy. To, zaś że oskarżony leczy się pulmonologicznie, nie świadczy jeszcze o tym, że nie pali papierosów. Odnośnie wyrobów alkoholowych oskarżony twierdził, że mył bańki znalezione w lesie co pozostaje w sprzeczności z zeznaniami policjantów, w obecności których oskarżony z wylewał z bańki alkohol do zlewu.

Odnośnie zarzutu nie wzięcia pod uwagę opinii psychiatrycznej, to wskazać należy iż z opinii tej wynika jedynie nieznaczny stopień ograniczonej poczytalności i nie można tego wiązać z zachowaniem oskarżonego. Trudno zaś odnieść się do zarzutu nieścisłości w zeznaniach świadków ponieważ w treści uzasadnienia apelacji obrońca nie wskazuje o jakie nieścisłości chodzi. Sąd Rejonowy uznał zeznania świadków za wiarygodne uzasadnił swoją decyzję, a Sąd Okręgowy w tym zakresie podzielił argumentację Sadu Rejonowego.

Za niezasadne Sąd Okręgowy uznał również podniesione w apelacji oskarżonego zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji art. 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. W realiach przedmiotowej sprawy zarzut obrazy art. 4 k.p.k. jest zarzutem całkowicie gołosłownym. Brak jest w uzasadnieniu apelacji wskazania, w czym przejawiać miałyby się złamanie zasady bezstronności. obrońca oskarżonego zarzut ten formuje wspólnie z zarzutem z art. 7 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. argumentując je tak samo., a więc nie dając wiary oskarżonemu, nie wzięcie pod uwagę opinii psychiatrycznej.

W związku z tym biorąc pod uwagę treść zarzutów apelacyjnych i treść uzasadnienia apelacji, należy stwierdzić, że skarżący naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady bezstronności upatruje w dokonaniu niekorzystnej dla niego ocenie dowodów, a w konsekwencji w wydaniu niekorzystnego dla niego rozstrzygnięcia.

Odnośnie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zawarty w art. 5§2 k.p.k. nakaz rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego naruszony jest, gdy Sąd nabierze wątpliwości co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia, a następnie wobec braku możliwości usunięcia tych wątpliwości, rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. W realiach tej sprawy należy stwierdzić, że Sąd I instancji nie powziął żadnych wątpliwości co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia. Wynika to w sposób jasny z pisemnych motywów wyroku. W związku z tym należy uznać, że Sąd Rejonowy, rozważając całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania, nie naruszył zatem zasady in dubio pro reo wyrażonej w art. 5§2 k.p.k. Apelujący, twierdząc, że takie wątpliwości Sąd winien mieć, w rzeczywistości kwestionuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy uznał również za niezasadny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zasługuje na uwzględnienie jedynie, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. W realiach przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że do sytuacji takiej nie doszło. Uzasadnienie apelacji skarżącego sprowadza się jedynie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Przedstawione w uzasadnieniu Sądu rozumowanie jest prawidłowe, logiczne zgodne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd Okręgowy nie podzielił również zarzutu rażąco niewspółmiernej kary. Wskazać należy, że oskarżony był już raz karany za czyn podobny. Sad wymierzył mu karę mając na uwadze wszystkie okoliczności zdarzenia oraz możliwości majątkowe oskarżonego, dlatego kara 300 złotych nie jest karą w żaden sposób wygórowaną .

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie są prawidłowe i zasługują na akceptację. Wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu. Jednocześnie brak jest podstaw do korygowania orzeczenia w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.

Sad zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego.